

színész korában — igen ügyesen és kedélyesen adta s még nagyobb hatással Moreto »Közönyt közönnnyek«-jében az elmés Polillát. De ezeket a sikereit felülmulta Beaumarchais két híres vígjátéka hőségnek, Figaronak páratlanul fürge és merész, szellemes és fölényes alakításával.

Legtöbbször játszott azonban Halmy a XIX. század híres francia színpadi íróinak akkortájt részben még a multból igen szeretett, részben akkor divatosá lett darabjaiban. Ezeknek az íróknak mulatságos vígjátékaira és hatásos közepfajú drámáira kitűnő együttes állt a Nemzeti Színház rendelkezésére s ennek a személyzetnek egyik főerőssége éppen Halmy volt, aki minden művészi tulajdonsággal rendelkezett, amikre ezekben a pezsgő szellemmel és nagy színpadismerettel írt darabokban az előadónak szüksége van. Scribe darabjai közül »A diplomatá«-ban, mint Chavigny báró, természetes könnyedséggel, »A lánc«-ban mint Ballandard, fiatal ügyvéd, megvesztegető jó kedvvel, a »Női harc«-ban Grignon Gusztáv szerepében is páratlanul kedvesen játszott s »A rágalom«-ban mint Guibert bankár, szintén elsőrangú alakítást nyújtott. Labiche-féle szerepei közül legyen elég a mulatságos »Perrichon úr utazása«-beli Savari Danielét fölemlíteni. Az idősebb Dumas pompás vígjátékai közül »A saint-cyri kisasszonyok«-ban kapott Halmy kitűnő szerepet, a szeretetreméltó korlátoltság remek típusát teremtve meg a kis Dubouloyban. Sand George »Villemer marquis«-jában a könnyelmű, de jószívű D'Aleira herceg léhaságát elragadóan kedvessé tudta tenni, még tudott szólni a szív hangján is s e szerep egyik legszebb diadalává lett rövid, de fényes pályájának. Barrièrenek »A szerelem bolondjai« c. vígjátékában a világot járó Fugéres André alakját fölényesen állította vezető helyre. Az ő idejében a legnépszerűbb francia drámák egyike volt az Augier igazán szép »Fourchambault család«-ja s ebben a felületesen csevegő, de a szívét is megtaláló Léopold szerepében szintén igen nagy sikere volt. Sardou darabjaiban sok pompás szerep jutott Halmynek: »Az utolsó levél«-ben a szellemes Block Prosper, a »Csapodár«-ban a szelevedi Champignac, »A jó falusiak«-ban

Floupin gyógyszerész, »A jó barátok«-ban a finom raisonneur Tholosan orvos, »Odette«-ben a jó barát Béchamel s talán legkivált a »Váljunk el«-ben az okos, ügyes férj, Des Prunelles. Pailleronnak is több vígjátékában játszott: a kedves egyfelvonásos »Szikrá«-ban a fiatal kapitánnyal, De Gérannal, az erősen, de finoman fűszerezett »Ahol mulatnak«-ban a virtuóz beszédű Veret Gastonnal, a kitűnő »Ahol unatkoznak«-ban pedig a kedves, józan Raymond-nal szerzett újabb és újabb babérlevelet pályája koszorújába. Az ifjabb Dumas drámái közül »A kaméliás hölgy«-ben mint melegszívű Rieux Gaston nyerte meg a közönséget. A »Danisefek«-ben mint Taldé Roger, francia ataché, úgy adta elő a híres vadászalandot, hogy elbeszélését sokáig mint a páratlan finomsággal színező színpadi dikció mesterművét emlegették. Az »Idegen nő«-ben pedig De Septmonts herceg alakjának hitványságát a külső máz előkelőségével művészi enyhítette. Feuilletnek »A kísértés« című művében a kedves Kérouane Achille mulatságos szerepében már pályája első éveiben bebizonyította nemes művészi törekvését. A »Delilá«-ban Carnioli lovagnak, a gazdag műbarátnak szeretetreméltóságát és elmésségét pompásan érezte. Az »Egy párisi regény«-ben pedig — melyben életében utolszor játszott — különösen a banketten, pohárköszöntő közben bekövetkezhető haldoklásnak művészi realizmussal történt eljátszásával mintha minden addigi szereplésénél magasabbra emelkedett volna. Évekkel előbb igen nagy diadala volt a Gondinet »Club«-jában, mit a híres együttes egészen az ő vezérése mellett adott elő. Hasonló lépcsőt szolgáltatott emelkedéséhez Musset »Ne fogadj fel soha semmit« c. kedves vígjátéka, melyben a könnyűvérű Alfréd alakjának a finomságon kívül súlyt is tudott adni. Felejthetetlen alakítása volt Belot izgalmas drámájában — »A 47-ik cikk«-ben — Mazilier Victor, aki kedves cinizmussal búcsúzik a szalontól, ahol illuzióit és hajszálait elvesztette. Dennerynek »Házasság hajdan« című — akkor erősen borsosnak érzett — vígjátékában Grandvallon Hector, Manuelnek »Munkások« c. költői egyfelvonásosában a meleg hangú fiatal kézműves, Marcel s Coppéc-